

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

вул. І. Франка, 19, м. Київ, 01601
телефон 235-23-78 факс 235-32-57
E-mail: info@mincult.gov.ua

Народному депутату України

№ _____
На № _____
02.08.2017 1366/7-2/10-17
28907/1/1-17 від 21.07.2017

Сюмар В.П.

Шановна Вікторіє Петрівно!

Розглянувши доручення Прем'єр-міністра Міністра України Гройсмана В.Б. від 21.07.2017 № 28907/1/1-17 до листа Голови Верховної Ради України від 14.07.2017 № 11/10-2635 щодо Вашого депутатського запиту від 12.07.2017 № 232/701/1207, оголошеного на засіданні Верховної Ради України 14 липня 2017 року, Міністерство культури України спільно з Державним агентством України з питань кіно опрацювало питання стосовно встановлення обмежень на фінансування іноземного культурного продукту (в тому числі копродукції) та повідомляє наступне.

Спільне виробництво фільмів є одним з актуальних напрямів діяльності Держкіно, як такий, що має низку переваг і позитивно впливає на загальний стан кіновиробництва. Починаючи з 2004 року Україна підписала Європейську конвенцію про спільне кінематографічне виробництво та 2 двосторонні міжурядові угоди (Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Французької Республіки про спільне виробництво фільмів (Угоду ратифіковано Законом України № 4828-VI від 23.05.2012) та Угода про спільне виробництво фільмів і співробітництво у сфері кінематографії між Кабінетом Міністрів України та Урядом Держави Ізраїль (Угоду ратифіковано Законом України № 2017-VIII від 13.04.2017)). У відповідності до вказаних міжнародних договорів, виконання яких є обов'язковим для України, проекти спільного виробництва мають пільги, надані національним фільмам. Станом на сьогодні реалізовано 18 кінопроектів, ще 28 перебуває у виробництві.

Загалом спільне кіновиробництво має низку беззаперечних переваг, зокрема:

- об'єднання фінансових ресурсів різних держав;
- гарантування вчасного і якісного завершення проекту («мінімізація ризиків»);
- розширення дистрибуційної географії – доступ національних фільмів до європейських і світових кінотеатрів, телеканалів, VoD платформ тощо;
- культурний обмін та інтеграція України до європейського кінопростору;
- отримання практичного досвіду роботи на знімальних майданчиках із визнаними світовими фахівцями кіно;
- отримання доступу до новітніх технологій, що використовуються у кіновиробництві;
- розширення інструменту культурної дипломатії для популяризації України та її промоції як сучасної успішної держави.

Позитивними прикладами реалізації копродукційних проектів можна вважати вдалу фестивальну історію фільмів та їх успіх у прокаті, зокрема:

- «Січень–березень» (реж. Ю.Речинський, ТОВ «Пронто фільм»), учасник конкурсної програми МКФ в Роттердамі;
- «Іній» (реж. Ш.Бартас, ТОВ «Інсайт Медіа»), учасник паралельної конкурсної програми Канського МКФ;
- «Межа» (реж. П.Бєб'як, ТОВ «Гарнет Інтернешнл Медіа Груп»), учасник конкурсної програми та приз за найкращу режисерську роботу МКФ у Карлових Варах;
- «Ізі» (реж. А.Маньяні, ТОВ «Фреш продакшн»), учасник конкурсної програми МКФ у Локарно;
- «Рідні» (В.Манський, ТОВ «435 Фіlmз»), учасник конкурсних програм МКФ у Карлових Варах і Торонто;
- «Дібук» (К.Копчинський, ДП «Національна кінематика України»), переможець Краківського МКФ;
- «Моя бабуся Фані Каплан» (О.Дем'яненко, ТОВ «Гагарін Медіа»), переможець Crystal Palace International Film Festival, 7 номінацій і 2 премії Національної кінопремії «Золота Дзига».

Позитивну оцінку спільному виробництву також надав Національний інститут стратегічних досліджень в аналітичній записці «Перспективи розширення участі українського кінематографу в проектах копродукції».

У згаданому дослідженні зазначається, що одним із найбільш ефективних і реалістичних шляхів для внутрішнього розвитку

та вдосконалення українського кіно є участь нашої країни у проектах міжнародного спільного виробництва – копродукції. Копродукція – це процес спільного кіновиробництва щонайменше двох країн, коли вони залучені не лише до вироблення, але й до фінансування фільму.

Цей вид кіновиробництва необхідно розглядати як унікальну можливість інтеграції української культури в європейську з усіма вигідними для нашої держави результатами, що не лише сприяє створенню позитивного міжнародного іміджу, але є ознакою відкритості та надає можливість внутрішнього зростання завдяки використанню потужного потенціалу національної культури.

Договори про копродукцію – це необхідна форма легалізації спільного виробництва, коли обумовлюються наступні важливі моменти: фінансові вкладення у фільм, терміни роботи, залучення технічного потенціалу різних сторін, професійний склад команди.

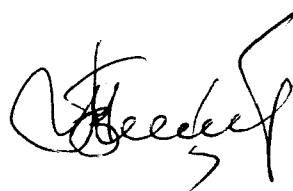
Розширення практики спільного виробництва як ефективного механізму розвитку вітчизняної кіноіндустрії та підвищення її конкурентоспроможності вимагає виконання низки умов. Одна з них – фінансова підтримка кіновиробництва з боку держави. В умовах процесу копродукції вона є ознакою надійності проекту. В першу чергу, тому, що домовленість про спільну роботу над фільмом – це міжнародний документ, який потрібно застрахувати від ризику виникнення в процесі роботи дисбалансу між різними учасниками проекту.

Оскільки для іноземного кіно наша країна є перспективною для зйомок фільмів, а розвиток кіновиробництва обіцяє нові робочі місця, розвиток туризму і готельного бізнесу, важливим є державне сприяння розвитку копродукції. Саме з цією метою Державне агентство України з питань кіно виділило окремі конкурсні сесії для фільмів спільного виробництва в рамках Конкурсних відборів кінопроектів для формування програми виробництва та розповсюдження національних фільмів. При цьому вказані проекти не конкурують з фільмами національного виробництва.

Враховуючи викладене, вважаємо, що обмеження фінансування проектів спільного виробництва матиме негативний вплив на кіногалузь, імідж України як надійного міжнародного партнера та призведе до збитків у суміжних галузях економіки.

З повагою

В.о. Міністра
Лой В.М. 235-73-36

Тамара Мазур